

ارائه مدل کیفی کاهش مسئولیت مدنی ادارات ورزش و جوانان در حوادث ورزشی

مهدی سلیمی*؛ فاطمه نادریان^۲

چکیده

مقدمه: هدف پژوهش حاضر کاهش موارد مسئولیت مدنی ادارات ورزش و جوانان در حوادث ناشی از فعالیت‌های ورزشی بود.

روش شناسی: این پژوهش دارای رویکرد کیفی بود که با روش نظریه‌ی داده بنیاد انجام شد. جامعه آماری پژوهش شامل اساتید مدیریت ورزشی آگاه به مباحث حقوق ورزش، کارشناسان رسمی دادگستری در حوادث ورزشی و مسئولین اداره کل ورزش و جوانان استان اصفهان بودند. نمونه گیری به صورت هدفمند و با استفاده از روش گلوله برفی انجام شد. داده‌ها طی سه مرحله کدگذاری باز، محوری و انتخابی تحلیل شدند. در سه مرحله کدگذاری، مقوله‌های اصلی و فرعی شناسایی و به یکدیگر مرتبط شدند.

یافته‌ها: نتایج نشان داد که در مسئولیت مدنی ادارات ورزش و جوانان در حوادث ورزشی شرایط علی شامل عدم رعایت استانداردها، عدم رعایت قوانین و مقررات؛ شرایط زمینه‌ای شامل عدم آگاهی، قصور در نظارت، ضعف مدیریت فنی، ضعف مدیریت منابع انسانی و عدم بیمه مسئولیت؛ و شرایط مداخله گر شامل عوامل فردی، عوامل سازمانی، عوامل قانونی و عوامل محیطی می‌باشند. همچنین برای کاهش مسئولیت مدنی ادارات ورزش و جوانان راهبردها شامل آموزش، اطلاع رسانی، اقدامات پیشگیرانه و خصوصی سازی است که اجرای این راهبردها پیامدهای مالی (مانند کاهش هزینه‌ها) و غیر مالی (مانند بهبود عملکرد و اثربخشی سازمانی) به همراه خواهد داشت.

بحث و نتیجه گیری: ضروری است مسئولین امر با افزایش آگاهی از قوانین و مقررات حقوق ورزش و اطلاع رسانی آن به سایر افراد، افزایش نظارت‌ها از اماکن ورزشی، استانداردسازی زیرساخت‌ها، آموزش و انجام اقدامات پیشگیرانه در جهت کاهش مسئولیت مدنی این ادارات در حوادث ورزشی گام بردارند.

واژگان کلیدی: اداره ورزش و جوانان، حوادث ورزشی، فعالیت‌های ورزشی، مسئولیت مدنی، نظریه داده بنیاد.

۱. استادیار، گروه مدیریت ورزشی، دانشکده علوم ورزشی، دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران. (نویسنده مسئول: تلفن: ، پست الکترونیکی:

(m.salimi@spr.ui.ac.ir

۲. کارشناس ارشد مدیریت ورزشی، دانشکده علوم ورزشی، دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران

۱- مقدمه

ورزش و فعالیت بدنی برای حفظ سلامت و شادابی انسان از اهمیت خاصی برخوردار است و اثرات مفید آن بر رشد جسمانی، روانی، و اجتماعی در افراد مختلف گزارش شده است (۱). علاوه بر تأثیراتی که ورزش به صورت فیزیولوژیک در افراد ایجاد می‌کند، پدیده‌ای اجتماعی - فرهنگی است که ارتباطی متقابل با مجموعه نهادها و ساختارهای اجتماعی دارد (۲) و در برگیرنده‌ی تمام اقشار جامعه اعم از زن و مرد، پیر و جوان و خردسال می‌باشد. یکی دیگر از کارکردهای ورزش و فعالیت بدنی، ایجاد جامعه‌ای توأم با سلامت اجتماعی است به طوری که در عصر حاضر که با سرعت هرچه تمام‌تر به سمت صنعتی شدن و در نتیجه کاهش پیوندهای اجتماعی پیش می‌رود، یافتن فرصتی که بتواند پیوند اجتماعی گسسته شده را دوباره به جامعه بازگرداند بیش از پیش احساس می‌شود و در این میان ورزش نقش اساسی دارد (۳). همچنین تحقیقات نشان داده‌اند که شرکت در فعالیت‌های ورزشی، میزان تعهد افراد را افزایش می‌دهد و این امر باعث کاهش فرصت ارتکاب رفتارهای ضد اجتماعی مانند بزهکاری و رفتارهای خشونت آمیز می‌شود (۴) و همچنین رابطه معناداری بین فعالیت‌های ورزشی و سلامت اجتماعی (۵) وجود دارد. برای انجام بهتر امور مربوط به ورزش و فعالیت بدنی در سال ۱۳۵۰ سازمان تربیت بدنی تاسیس شد و به تبع آن در هر استان ادارات تربیت بدنی تشکیل شد. سرانجام این سازمان در سال ۱۳۸۹ با سازمان ملی جوانان ادغام و وزارت ورزش و جوانان تشکیل شد (۶) و به تبع آن در هر استان ادارات ورزش و جوانان شکل گرفتند. باتوجه به این که وزارت ورزش و جوانان از ادغام دو سازمان (سازمان ملی جوانان و سازمان تربیت بدنی) تشکیل شده است، وظایف این وزارت خانه به صورت کلی به دو بخش تقسیم می‌شود: ۱. وظایف در حوزه‌ی ورزش ۲. وظایف در حوزه‌ی جوانان. در حوزه‌ی ورزش مهمترین وظایف این وزارت خانه و به تبع آن وظایف ادارات کل ورزش و جوانان که در تمام استان‌ها وجود دارد عبارتند از برنامه ریزی، سیاست‌گذاری و نظارت به منظور توسعه و تعمیم ورزش و پرورش نیروی بدنی و تقویت روحیه سالم در افراد کشور، همگانی کردن ورزش در سطح کشور، ارتقاء سطح ورزش قهرمانی برای دستیابی به رتبه‌های برتر در میدانی بین المللی، ارتقاء ورزش حرفه‌ای با رویکرد اقتصادی، بازرسی امور فنی مربوط به ورزش و تربیت بدنی در مدارس و دانشگاه‌ها، آموزشگاه‌های عالی و سایر دستگاه‌های اجرایی برای تحقق اهداف تعیین شده، تاسیس، تجهیز و اداره‌ی ورزشگاه‌ها (استادیوم‌ها) و سایر مراکز ورزشی جهت توسعه‌ی آن‌ها می‌باشد. در کنار توجه به اهمیت ورزش به عنوان یک نهاد اجتماعی و تشکیل وزارت ورزش و جوانان و به تبع آن ادارات کل ورزش و جوانان در استان‌ها برای پیشبرد بهتر امور ورزش، باید توجه داشت که ورزش جدای از خطرات و آسیب نیست. ماهیت غالب فعالیت‌های ورزشی به گونه‌ای است که وقوع حادثه و بروز آسیب‌های ورزشی جزء جدایی ناپذیر آن‌ها است، به گونه‌ای که حتی اگر تمامی جوانب احتیاط، اصول ایمنی و مقررات ورزشی هم رعایت شود، بازهم وقوع حوادث ورزشی امکان پذیر است (۷)، چه رسد به زمانی که ورزشکاران و حتی تماشاگران تحت تأثیر هیجانات و جو حاکم بر محیط مسابقه قرار گرفته و دست به اقداماتی زنند که احتمال وقوع حادثه را دو چندان می‌کند. به عنوان مثال در سال‌های اخیر رشته‌های مختلف ورزشی به ویژه فوتبال از هدف ورزش برای سلامت جسم و گذراندن اوقات فراغت خارج شده و به جای آن که محلی باشد برای رقابت‌های عاری از خشونت، گاه خود دستخوش خشونت و درگیری‌های پدیده شده است (۸). در این میان مسئولیت ادارات ورزش استان‌ها که زیر مجموعه وزارت ورزش و جوانان هستند بیش از پیش نمایان می‌شود، چرا که این ادارات به عنوان مسئول در حوزه ورزش، بخشی از وظیفه حفظ سلامت تک تک افراد حاضر در سالن یا استادیوم ورزشی در

طول برگزاری مسابقه و رویداد ورزشی و همچنین تجهیز و اداره استادیومها و مراکز آموزشی را برعهده دارند. بنابراین با توجه به خطرات و حوادث ناشی از ورزش و قراردادهای منعقد در سطح جامعه ورزشی و بین المللی می‌تواند که برخورد حقوقی مناسب با حوادث و دعاوی حقوقی ورزش صورت پذیرد. جهانی شدن ورزش باعث به وجود آمدن استانداردها، معیارها، شاخص‌ها و قوانین و مقررات بین المللی در ورزش و به ویژه در مسابقات شده است (۹) همچنین با توجه به اهمیت والای ورزش در جامعه، قانون گذار نیز در بند ۱۵۸ قانون مجازات اسلامی مصوب ۱۳۹۲ مسئولیت کیفری را در مورد حوادث ناشی از عملیات ورزشی منتفی دانسته و حوادث ناشی از عملیات ورزشی را مشروط به رعایت مقررات و انطباق با موازین شرعی از علل موجهه به شمار آورده است! لیکن مسئولیت مدنی به قوت خود باقی است و در این میان ادارات کل ورزش و جوانان به عنوان متولی امر ورزش در استان‌ها در جبران خسارت از فرد یا افراد آسیب دیده در ورزش حسب مورد دارای مسئولیت می‌باشند.

متأسفانه عدم اطلاع جامعه ورزش از پیامدهای قانونی جرایم و تخلفات واقع در محیط های ورزشی به دلیل فقدان آموزش و همچنین فقدان منابع مدونی که انواع جرایم و مجازات‌ها را مشخص کرده باشد، بر کمیت این تخلفات افزوده است، غالب ورزشکاران و فعالان عرصه ورزش بر این باورند که اعمال خلاف آن‌ها در فعالیت های ورزشی در نهایت موجب تنبیهات انضباطی (جریمه های نقدی، محرومیت های یک تا چند جلسه ای) است و مرجع تصمیم‌گیری را کمیته‌های انضباطی فدراسیون ها و یا مدیران باشگاه می‌دانند (۱۰)؛ اما در عمل واقعیت امر چیز دیگری است. مطابق با قانون هرکس رفتاری را انجام دهد که موجب وارد شدن خسارت به دیگری شود در برابر او مسئول است و حوادث ورزشی نیز از این قاعده مستثنی نیست. مطالعات متعددی در زمینه حقوق ورزشی و مسئولیت های قانونی (اعم از قانونی و کیفری) ناشی از فعالیت‌های ورزشی صورت گرفته است و تا حدود زیادی ابعاد این مسئولیت‌ها مشخص گردیده است (۱۳-۱۰). برخی از این تحقیقات نیز به بیان نظریه‌های موجود در آن زمینه و نقد و بررسی آن‌ها و همچنین به بررسی جنبه های فقهی موضوع پرداخته است (۱۴). اما تحقیقی که به بررسی مسئولیت مدنی ادارات ورزش و جوانان (به عنوان متولی اصلی ورزش) در حوادث ورزشی و کاهش موارد مسئولیت این اداره به عنوان یکی از شخصیت‌های حقوقی موضوع حقوق ورزش که وظایف متعددی در توسعه و همگانی کردن ورزش و تاسیس و تجهیز و اداره کردن اماکن ورزشی دارد، مشاهده نمی‌شود. بنابراین با توجه به اهمیت موضوع و با وجود خلاء پژوهشی در این زمینه، هدف از انجام پژوهش حاضر ارائه‌ی مدلی کیفی به منظور کاهش موارد مسئولیت مدنی ادارات ورزش و جوانان در حوادث ورزشی می‌باشد.

مفاهیم نظری

هرگاه کسی با رفتار خود موجب لطمه زدن به حقوق قانونی اشخاص دیگر شود در مقابل او مسئولیت قانونی دارد. مسئولیت قانونی به دو دسته تقسیم می‌شود: ۱. مسئولیت کیفری ۲. مسئولیت مدنی. مسئولیت کیفری، زمانی است که عمل خلاف قانون فرد عنوان مجرمانه دارد؛ یعنی در قانون آن عمل به عنوان جرم شناخته شده‌است. مثلاً زمانی که ورزشکاری به خطا فنی را روی حریف خود اجرا کند و در اثر اجرای آن فن حریف مقابل دچار نقص عضو شود یا فوت نماید. در مسئولیت کیفری مرتکب ملزم به تحمل مجازات عمل ارتكابی خود می‌باشد.

۱. ارتكاب رفتاری که طبق قانون جرم محسوب می‌شود، در موارد زیر قابل مجازات نیست: ث- عملیات ورزشی و حوادث ناشی از آن، مشروط بر اینکه سبب حوادث، نقض مقررات مربوط به آن ورزش نباشد و این مقررات هم معاین موازین شرعی نباشد.

۲. ماده ۱ قانون مسئولیت مدنی: هرکس بدون مجوز قانونی عمداً یا در نتیجه بی احتیاطی به جان یا سلامتی یا مال یا آزادی یا حیثیت یا شهرت تجارتنی یا به هر حق دیگری که موجب قانون برای افراد ایجاد گردیده لطمه‌ای وارد نماید که موجب ضرر مادی یا معنوی دیگری شود مسئول جبران خسارت ناشی از عمل خود می‌باشد.

مسئولیت مدنی، زمانی است که عمل ارتكابی فرد در قانون عنوان مجرمانه ندارد؛ یعنی آن عمل توسط قانونگذار به عنوان جرم شناخته نشده است. اما چون در اثر انجام آن عمل به دیگری خسارتی وارد شده است، شخصی که خسارت را وارد کرده ملزم به جبران آن می‌باشد. در واقع زمانی که شخص ناگذیر از جبران خسارت دیگری باشد می‌گویند در برابر او مسئولیت مدنی دارد (۷).

ارکان مسئولیت کیفری (ارکان جرم): برای تحقق جرم و به تبع آن تحقق مسئولیت کیفری وجود ۳ رکن اساسی ضروری است: ۱. رکن قانونی: اشاره به وجود قانون برای جرم شناختن عمل ارتكابی دارد. یعنی قانون انجام آن عمل را جرم بداند. ۲. رکن مادی: اشاره به انجام فعل یا ترک فعل دارد. یعنی باید از سوی انسان به صورت مستقیم یا غیر مستقیم عملی صورت بگیرد تا بتوان او را مجرم شناخت. ۳. رکن معنوی: اشاره به قصد و اراده‌ی مرتکب دارد. یعنی فرد باید قصد ارتکاب جرم را داشته باشد.

ارکان مسئولیت مدنی: برای تحقق مسئولیت مدنی و الزام فرد به جبران خسارت وجود ۳ رکن اساسی ضروری است: ۱. انجام عمل زیانبار یا نامشروع ۲. تحقق نتیجه‌ی زیانبار ۳. رابطه‌ی سببیت بین انجام عمل و تحقق نتیجه زیانبار. مثلاً داور مسابقه کشتی که از اعلام فن خطای یکی از کشتی‌گیران خودداری می‌نماید و مانع اجرای آن فن نمی‌شود و در اثر اجرای آن فن ورزشکار مقابل دچار قطع نخاع می‌گردد (۷). ادارات ورزش و جوانان از شخصیت‌های حقوقی موضوع حقوق ورزش هستند. تا اواخر قرن بیستم، انتساب مسئولیت کیفری اشخاص حقوقی به دلایل معتناهی چون تصنیف بودن این اشخاص، عدم اهلیت جنایی، عدم تناسب مجازات با ماهیت آنها، عدم تأمین هدف‌های مجازات، به ویژه اصلاح و بازپروری و همچنین نقض اصل شخصی بودن مجازات در حاله‌ای از ابهام و نفی قرار داشت (۱۵). گسترش دامنه فعالیت اشخاص حقوقی و در پی آن گسترش جرایم علیه محیط زیست، جرایم در حوزه‌ی حمل و نقل و به طور کلی صنعت از سوی دیگر موجب شد تا بسیاری از کشورهای پیشگام مسئولیت کیفری اشخاص حقوقی را به عنوان ضرورتی اجتناب ناپذیر بپذیرند (۱۶). در نظام کیفری ایران نیز در قانون مجازات اسلامی مصوب سال ۱۳۹۲، مسئولیت کیفری اشخاص حقوقی پذیرفته شد. مطابق با ماده ۱۴۳ این قانون "در مسئولیت کیفری اصل بر مسئولیت شخص حقیقی است و شخص حقوقی در صورتی دارای مسؤلیت کیفری است که نماینده قانونی شخص حقوقی به نام یا در راستای منافع آن مرتکب جرمی شود. مسئولیت کیفری اشخاص حقوقی مانع مسئولیت اشخاص حقیقی مرتکب جرم نیست". با توجه به این ماده می‌توان دریافت که جرایمی که توسط نمایندگان اشخاص حقوقی و برای منافع این اشخاص رخ دهد موجب مسئولیت کیفری هم برای نماینده و هم برای شخصیت حقوقی می‌شود و میزان و نوع مجازات آنها براساس مواد ۱۴ تا ۲۲ قانون اخیر الذکر خواهد بود. یکی از مجازات‌های مقرر در ماده ۱۴ این قانون مجازات دیه است. دیه به عنوان مجازات جنایات شبه عمد^۱ با مفهوم مسئولیت مدنی در یک راستا قرار دارد (۱۷)، اما تفاوت‌هایی نیز با یکدیگر دارند. در مسئولیت کیفری متضرر اجتماع است اما در مسئولیت مدنی متضرر افراد هستند. بنابراین در مسئولیت کیفری اسقاط حق به صلح و سازش ممکن نیست. در مسئولیت کیفری عمد شرط تحقق مسئولیت است اما در مسئولیت مدنی با وجود خطا، مسامحه و اهمال مسئولیت محقق می‌شود (۱۸). فارغ از تفاوت‌های موجود میان مسئولیت مدنی و مسئولیت کیفری، دیه ماهیت دوگانه‌ای دارد که هم در مسئولیت کیفری و هم در مسئولیت مدنی می‌تواند مطرح گردد، که پرداختن به

۱. مالی است که در شرع مقدس برای ایراد جنایت غیر عمدی بر نفس، اعضاء و منافع و یا جنایت عمدی در مواردی که به هر چیتی قصاص ندارد به موجب قانون مقرر می‌شود.

۲. جنایت فرد عاقل و بالغی که قصد ارتکاب فعل منجر به آسیب را داشته، لیکن قصد آسیب زدن را نداشته است.

مسئولیت کیفری از حیثه‌ی بحث این پژوهش خارج است. چرا که یکی از ارکان تحقق جرم رکن معنوی و یا عنصر روانی است که اشاره به سوء نیت به قصد اضرار دارد. اما در این پژوهش صرفاً به مواردی پرداخته شده که به دلیل نقض وظایف سازمانی از قبیل عدم رعایت استانداردها و عدم نظارت کافی از سوی مسئولین ادارات ورزش و جوانان منجر به بروز حوادث ورزشی گردیده است و رکن روانی وقوع جرم تحقق نیافته است، ولی چون عمل ضمان آوری رخ داده و ادارات ورزش و جوانان به عنوان متولیان امر ورزش وظیفه‌ی رعایت استانداردها و نظارت کافی و وافی بر عملکرد باشگاه‌ها را دارند، در این مورد دارای مسئولیت هستند اما نه مسئولیت از باب ارتکاب جرم بلکه کوتاهی در اعمال درست وظایف قانونی که می‌تواند در حوادث ورزشی منجر به آسیب بدنی ورزشکاران گردد و به شکل دیه در قالب مسئولیت مدنی به جبران ضرر وارده منتهی شود. علاوه بر این مسئولیت دیگری که ممکن است در اینجا مطرح شود مسئولیت انتظامی مدیران ادارات ورزش و جوانان است که هم می‌تواند به صورت کیفری باشد و هم به صورت مدنی که پرداختن به آن نیز از حیثه‌ی بحث این پژوهش خارج است، بنابراین در این پژوهش صرفاً به مسئولیت مدنی ادارات ورزش و جوانان در حوادث ورزشی پرداخته شده است.

روش‌شناسی پژوهش

تحقیق حاضر به لحاظ هدف کاربردی و از نوع توصیفی-اکتشافی است. این تحقیق در زمره تحقیقات کیفی با رویکرد نظریه سازی داده بنیاد رهیافت نظام مند است و با هدف کاهش موارد مسئولیت مدنی ادارات ورزش و جوانان در حوادث ناشی از فعالیت‌های ورزشی انجام شده است. در این پژوهش از شیوه نظریه داده بنیاد (گراند تئوری) و به روش سیستماتیک استفاده شده و نظریه سازی داده بنیاد شامل مفهوم سازی، تعیین و تعریف مقوله‌ها، و سپس مرتبط کردن مقوله‌ها با یکدیگر از طریق فرضیه‌ها یا جملات حاکی از ارتباط می‌باشد. جامعه آماری پژوهش شامل اساتید مدیریت ورزشی آگاه به مباحث حقوق ورزش، کارشناسان رسمی دادگستری در حوادث ورزشی و مسئولین اداره کل ورزش و جوانان استان اصفهان بودند که به صورت هدفمند و به روش گلوله برفی انتخاب شدند. ابزار اصلی گردآوری داده ها مطالعه ادبیات تحقیق، اسناد بالادستی شامل قانون اساسی، قانون مجازات اسلامی، قانون مسئولیت مدنی، قانون تنظیم بخشی از مقررات مالی دولت و آئین نامه اجرایی آن، قانون اجازه تاسیس باشگاه ورزشی و ورزشگاه توسط مردم و با نظارت دولت مصوب سال ۱۳۶۹ و آئین نامه اجرایی آن (سال ۱۳۷۰)، لایحه اهداف، وظایف و اختیارات وزارت ورزش و جوانان، پرونده های حقوقی مربوط به حوادث ناشی از فعالیت‌های ورزشی موجود در اداره کل ورزش و جوانان استان اصفهان و نظریات کارشناسان رسمی دادگستری در حوادث ناشی از فعالیت ورزشی و همچنین مصاحبه نیمه ساختار یافته بود. سوالات تحقیق در این پژوهش شامل ۵ سوال بود: ۱. شرایط علی موثر بر کاهش مسئولیت مدنی ادارات ورزش و جوانان در حوادث ناشی از فعالیت‌های ورزشی شامل چه مواردی است؟ ۲. بستریهایی که موجب کاهش مسئولیت مدنی ادارات ورزش و جوانان در حوادث ناشی از فعالیت‌های ورزشی می‌شود شامل چه مواردی است؟ ۳. شرایط یا عوامل مداخله گر در کاهش مسئولیت مدنی ادارات ورزش و جوانان در حوادث ورزشی شامل چه مواردی است؟ ۴. برای کاهش مسئولیت مدنی ادارات ورزش و جوانان در حوادث ناشی از فعالیت‌های ورزشی چه راهبردهایی می‌توان در نظر گرفت؟ ۵. پیامدهای کاهش مسئولیت مدنی ادارات ورزش و جوانان در حوادث ناشی از فعالیت‌های ورزشی شامل چه مواردی است؟

در این تحقیق داده‌ها بعد از انجام ۱۲ مصاحبه به مرحله اشباع نظری رسیدند، اما برای افزایش ضریب اطمینان، ۳ مصاحبه دیگر نیز انجام و تجزیه و تحلیل شدند. جدول (۱) بیانگر نمونه آماری پژوهش می‌باشد.

جدول ۱. نمونه آماری پژوهش

سمت	تعداد	تحصیلات
مدیر کل و معاونین اداره	۳	دکتری و دانشجوی دکتری
مسئولین بازرسی	۲	کارشناسی ارشد
کارشناسان حقوقی	۳	دانشجوی دکتری و کارشناسی ارشد
هیئت علمی دانشگاه، آشنا به حقوق ورزش	۵	دکتری تخصصی
کارشناس رسمی دادگستری در حوادث ورزشی	۲	دکتری تخصصی

روش نظریه داده بنیاد معمولاً با سه شیوهی سیستماتیک، شیوهی نوظهور و شیوهی سازنده‌گرا اجرا می‌شود (۱۵). در این تحقیق برای تجزیه و تحلیل داده‌ها از روش سیستماتیک که به استراوس و کوربین نسبت داده می‌شود استفاده شده است. روش سیستماتیک استراوس و کوربین (۱۹۹۸) خود دارای سه مرحله اصلی کدگذاری باز، کدگذاری محوری و کدگذاری انتخابی است. برای تعیین پایایی و روایی نتایج تحقیق حاضر نیز از روش لینکلن و گوبا استفاده شده است که این مفهوم از چهار عنصر قابلیت اعتبار، قابلیت انتقال، قابلیت اعتماد و قابلیت تأیید شکل می‌گیرد (۲۰). همچنین شاخص پایایی باز آزمون بین کدگذاری‌های پژوهشگر در دو فاصله زمانی اندازه‌گیری شد. پژوهشگر در زمان انجام این پژوهش و در جریان کدگذاری مصاحبه‌ها، سه مصاحبه را به عنوان نمونه در یک فاصله ۲۰ روزه مورد کدگذاری مجدد قرار داد. در هر یک از مصاحبه‌ها کدهایی که در دو کدگذاری مشابه بودند، با عنوان توافق و کدهای غیرمشابه با عنوان عدم توافق مشخص شدند و درصد توافق بین دو کدگذاری با استفاده از فرمول زیر (۲۱) محاسبه شد و نتایج آن در قالب جدول (۲) یک ارائه شد.

$$\text{درصد پایایی} = \frac{2 * \text{تعداد توافقات}}{\text{تعداد کل کدها}} * 100$$

1. Systematic
2. Emergent
3. Constructivism
4. Lincoln & Guba
5. Credibility
6. Transferability
7. Reliability
8. Certifiably

جدول ۲. میزان درصد پایایی باز آزمون

ردیف	عنوان مصاحبه	تعداد کل کدها	تعداد توافقات	تعداد عدم توافقات	پایایی باز آزمون (درصد)
۱	پنجم	۴۱	۱۶	۶	۰/۷۸
۲	دهم	۳۷	۱۴	۵	۰/۷۶
۳	پانزدهم	۳۹	۱۵	۶	۰/۷۷
	کل	۱۱۷	۴۵	۱۷	۰/۷۶

بر اساس نتایج جدول (۲) ضریب پایایی باز آزمون مصاحبه‌های این پژوهش برابر ۰/۷۶ می باشد که می تواند نشانگر قابلیت اعتماد و ثبات کدگذاری ها باشد.

یافته های پژوهش

در تحقیق حاضر با تجزیه و تحلیل داده‌های حاصل از مصاحبه‌های نیمه‌ساختار یافته مسئولان اجرایی و خبرگان در حیطه حقوق ورزش در استان اصفهان سعی شده است تا به تبیین کاهش موارد مسئولیت مدنی ادارات ورزش و جوانان در حوادث ورزشی اقدام شود. روند تجزیه و تحلیل داده‌ها در سه مرحله انجام شده است. در انتهای مراحل سه گانه کدگذاری، لایه‌های مدل نهایی تحقیق به صورت تک‌تک و شماتیک ارائه شده است. در نهایت، مدل نهایی تحقیق با ترکیب کردن این لایه‌ها ارائه شد.

در جدول (۳) مشاهده می‌شود که از مجموع ۱۱۴ کد باز متمرکز شده، ۲۰ کد محوری استخراج گردیده است؛ در این میان ۷۴ کد مربوط به شرایط اصلی (علی، زمینه ای، مداخله گر) و ۳۶ کد مربوط به راهبردها و پیامدها می باشد.

جدول ۳. کدهای باز، مفاهیم و مقوله ها

مقوله	کدهای باز متمرکز شده	کد محوری (مفاهیم)
	استفاده مستاجران سالن های ورزشی از وسایل و تجهیزات غیراستاندارد؛ عدم رعایت نکات ایمنی در استفاده از وسایل و تجهیزات توسط ورزشکاران؛ عدم انجام اقدامات موثر توسط ادارات ورزش و جوانان برای بهبود شرایط بهره برداری از سالن های ورزشی؛ عدم رعایت استانداردهای بهره برداری توسط مستاجران سالن های ورزشی؛ عدم رعایت حقوق استفاده کنندگان از سالن های ورزشی توسط مستاجران سالن ها از حیث تعرفه های تعیین شده؛ عدم رعایت استانداردهای خدمات رسانی توسط بهره برداران از سالن های ورزشی؛ تغییر کاربری سالن های ورزشی توسط مستاجران سالن ها؛ عدم الزام مستاجران اماکن ورزشی به رعایت ضوابط و مقررات مربوط به استفاده کنندگان	عدم رعایت استانداردها
شرایط علی	عدم دقت مسئولین ادارات ورزش و جوانان در انعقاد قراردادها؛ عدم رعایت نظامات اداری و بازرسی توسط مسئولین ادارات ورزش و جوانان؛ به کارگیری افراد فاقد صلاحیت و تخصص لازم در مدیریت باشگاه ها؛ قصور مسئولین ادارات ورزش و جوانان در پلمب باشگاه های فاقد مجوز و پروانه معتبر؛ عدم الزام مستاجران سالن های ورزشی در هنگام انعقاد قرارداد به بیمه مسئولیت مدنی نمودن سالن توسط مسئولین ادارات ورزش و جوانان؛ عدم بیمه نمودن مسئولیت‌های ادارات ورزش و جوانان در حوادث ورزشی توسط مسئولان اداره؛	عدم رعایت قوانین و مقررات

اجاره دادن سالن ها توسط ادارات ورزش و جوانان به افراد بدون قید مباشرت در بهره برداری؛ اجاره دادن سالن ها توسط ادارات ورزش و جوانان به افراد فاقد صلاحیت و مهارت لازم برای بهره برداری؛ اجاره دادن سالن های ورزشی توسط ادارات ورزش و جوانان به اشخاص حقوقی برای استفاده کارکنان آنها بدون نظارت بر نحوه بهره برداری؛ عدم دقت مسئولان هیئت ها در اجرای آیین نامه های اجرای مسابقات؛ عدم دقت مسئولان ادارات ورزش و جوانان در تدوین آیین نامه های عمومی مسابقات ورزشی؛ قصور در الزام به بیمه نمودن ورزشکاران قبل از شرکت در مسابقات و فعالیت های ورزشی توسط هیئت های مربوطه؛ قصور در الزام به احراز سلامتی ورزشکاران توسط فدراسیون های پزشکی ورزشی قبل از شرکت در مسابقات

ناکافی بودن آگاهی مدیران ادارات ورزش و جوانان از قوانین و مقررات؛ آگاه نکردن ورزشکاران از قوانین و مقررات؛ عدم انتخاب مدیران ورزشی از بین افراد توانا و ذی صلاح؛ به کارگیری افراد فاقد صلاحیت در پست های مدیریتی؛ عدم آگاهی مدیران ورزشی و مسئولان ادارات ورزش و جوانان از مسئولیت ها؛ عدم آگاهی مدیران ورزشی از قوانین و مقررات مربوط به ورزشکاران، تماشاگران و رویدادهای ورزشی؛ آگاه نکردن ورزشکاران و بهره برداران اماکن ورزشی از خطرات ورزشی؛ عدم معرفی و شناخت امکانات و تجهیزات ورزشی؛ قصور در رعایت استانداردها و نکات ایمنی در ساخت و ساز و تجهیز اماکن ورزشی؛ ناکافی بودن شناخت مدیران ورزشی از خطرات مرتبط با فعالیت های ورزشی تحت مدیریت خود؛ عدم آشنایی مسئولان ادارات ورزش و جوانان با مسائل حقوقی مرتبط با ورزش؛ آگاه نکردن متقاضیان از طرز استفاده از تجهیزات توسط مسئولان سالن های ورزشی؛ ناکافی بودن شناخت و آگاهی مدیران ورزشی از مقررات حقوق ورزش

قصور در نظارت و کنترل دقیق و مستمر باشگاه های تحت مالکیت و مدیریت ادارات ورزش و جوانان توسط مسئولین این اداره به صورت محسوس و نامحسوس؛ قصور در نظارت های دوره ای توسط مسئولین بازرسی ادارات ورزش و جوانان از اماکن و تجهیزات ورزشی و عملکرد مستاجرین این اماکن؛ قصور مسئولین فنی ادارات ورزش و جوانان در نظارت بر رعایت استانداردها در ساخت و ساز اماکن ورزشی ، برگزاری مسابقات ورزشی و ایمنی وسایل و تجهیزات ورزشی؛ عدم نظارت دقیق مسئولان ادارات ورزش و جوانان بر عملکرد بهره برداران و رعایت استانداردها در خدمات رسانی به ورزشکاران و ندادن تذکرات لازم؛ قصور در نظارت و پلمپ مکان های فاقد مجوز و استانداردهای لازم توسط مسئولین بازرسی ادارات ورزش و جوانان؛ قصور مسئولین ادارات ورزش و جوانان در برخورد با متخلفین؛ عدم نظارت مسئولین ادارات ورزش و جوانان به اجاره ی سانس های آزاد سالن ها توسط مستاجران؛ عدم نظارت بر رعایت حقوق کنندگان توسط مستاجران سالن های ورزشی از حیث تعرفه های تعیین شده؛ عدم نظارت بر تغییر کاربری سالن های ورزشی توسط مستاجران

شرایط

زمینه ای

قصور در نظارت

ضعف فنی

ضعف دانش فنی ناظران و کارشناسان ادارات ورزش و جوانان؛ قصور کارشناسان فنی ادارات ورزش و جوانان در تایید نقشه های فنی و اجرایی اماکن ورزشی احداث شده توسط بخش خصوصی؛ عدم کنترل فنی اماکن ورزشی توسط کارشناسان و ناظرین ادارات ورزش و جوانان؛ عدم رعایت شرایط فنی مسابقات و رویدادهای ورزشی؛ نقص فنی در طراحی سازه های اماکن ورزشی؛ عدم معماری اصولی اماکن ورزشی؛ نامناسب بودن طراحی اماکن ورزشی؛ عدم رعایت نکات ایمنی در پروژه های ورزشی؛ ضعف دانش حقوق ورزشی مدیران ادارات ورزش و جوانان

ضعف تأمین

منابع انسانی

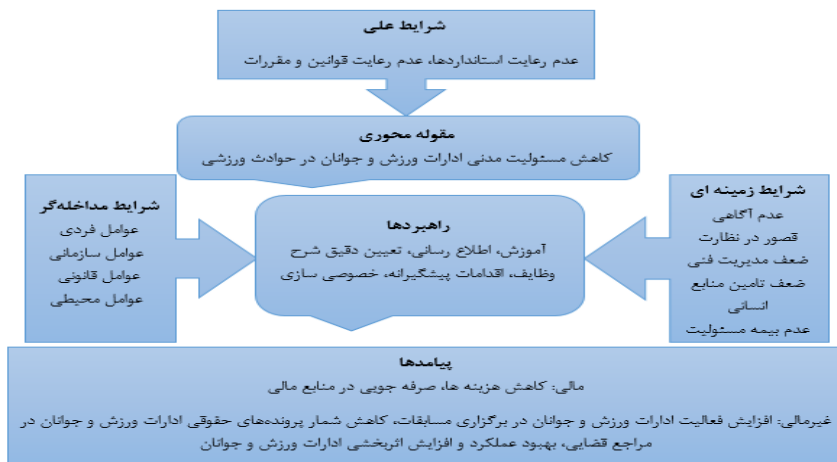
عدم بهره گیری ادارات ورزش و جوانان از متخصصان حقوقی در انعقاد قراردادهای ساخت و ساز اماکن ورزشی و قرارداد با پیمانکاران برگزار کننده ی رویدادهای ورزشی؛ عدم بهره گیری ادارات ورزش و جوانان از متخصصان حقوقی در تدوین قوانین و مقررات؛ عدم استفاده از مدیران ورزشی متخصص و با تجربه در پست های مدیریتی ادارات ورزش و جوانان؛ عدم استفاده کارشناسان حقوقی خبره در پرونده های حوادث ورزشی

مطروحه در مراجع قضایی

	<p>عدم بیمه نمودن مسئولیت ادارات ورزش و جوانان و مدیران آن ها؛ قصور در انعقاد قرارداد بیمه مسئولیت مدنی مدیران اماکن ورزشی و ورزشگاه ها؛ قصور در انعقاد قرارداد بیمه مسئولیت مدنی برای جبران خسارت ناشی از وظایف مربیان، داوران، پزشکان؛ عدم انعقاد قرارداد بیمه مسئولیت تولیدکنندگان کالا و عرضه کنندگان کالاهای ورزشی با شرکت های بیمه گر؛ قصور در بیمه نمودن کلیه اماکن و سالن های ورزشی و استخرهای تحت مالکیت و نظارت خود توسط ادارات ورزش و جوانان؛ عدم استفاده از پوشش های بیمه ای معتبر توسط ادارات ورزش و جوانان</p>
	<p>اکافی بودن تجربه و تخصص مدیران اماکن ورزشی؛ ناتوانایی ادراکی مدیران ورزشی در پیش بینی اتفاقات آتی؛ ضعف آگاهی مربیان و داوران از قوانین و مقررات حقوق ورزش؛ عدم استفاده از افراد متخصص در مدیریت باشگاه ها</p>
<p>شرایط مداخله</p>	<p>عدم هماهنگی بین نهادهای ورزشی مختلف؛ عدم ارتباط تنگاتنگ بین سازمان های فعال در حیطه ی ورزش؛ ضعف همکاری بین وزارتخانه ها و نهادهای مرتبط با حوادث ورزشی برای کاهش مسئولیت ها؛ ضعف همکاری نیروهای نظامی و انتظامی با ادارات ورزش</p>
<p>گر</p>	<p>جو حاکم بر فضای حقوقی کشور؛ عدم وجود یا نقص قوانین و مقررات لازم الاجرا؛ نقص قوانین و مقررات تعیین شده از سوی فدراسیون ها و هیئت های ورزشی</p>
<p>عوامل محیطی</p>	<p>نامناسب بودن شرایط جوی و جغرافیایی</p>
<p>راهبردها</p>	<p>برگزاری دوره های آموزشی و کارگاه های حقوق ورزش برای مسئولان ادارات ورزش و جوانان، مربیان، ورزشکاران و داوران توسط ادارات ورزش و جوانان؛ انتشار کتابچه راهنمای جرایم ورزشی و مجازات آنها توسط ادارات ورزش و جوانان؛ برگزاری کلاس های آموزشی فراگیری مهارت های کمک های اولیه برای مربیان و ورزشکاران توسط ادارات ورزش و جوانان؛ برگزاری جلسات تخصصی حقوقی برای مسئولان بازرسی و امور حقوقی؛ برگزاری همایش و سمینارهای علمی با محوریت حقوق ورزش به منظور آگاهی بخشی به جامعه ی ورزش در زمینه مسئولیت مدنی در ورزش؛ برگزاری میزگردهای تخصصی و کارشناسی در زمینه مسئولیت مدنی ادارات ورزش و جوانان در حوادث به منظور دانش افزایی و تبادل تجربیات در این زمینه؛ آموزش های دوره ای برای توانمندسازی کارشناسان، مربیان، داوران، آموزش استانداردهای کیفی برگزاری مسابقات ورزشی توسط ادارات ورزش و جوانان</p>
<p>اطلاع رسانی</p>	<p>نصب نکات مهم به صورت عکس و پوستر داخل سالن های ورزشی؛ نصب پلاکارد و بیلبورد در محیط های ورزشی؛ ارسال قوانین و مقررات حقوق ورزشی به کارتابل مسئولان ادارات ورزش و جوانان؛ اطلاع رسانی قوانین مسئولیت مدنی و نکات ایمنی از طریق پیامک به مربیان</p>
<p>شفاف سازی شرح وظایف</p>	<p>تعیین دقیق شرح وظایف مسئولان ادارات ورزش و جوانان؛ تهیه دستورالعمل های سازمانی برای مسئولان ادارات ورزش و جوانان با هدف انجام وظایف حرفه ای و اجرای درست و به موقع برنامه ها؛ الزام مسئولان ادارات ورزش و جوانان به حضور دائمی و به موقع حین برگزاری مسابقات</p>
<p>اقدامات پیشگیرانه</p>	<p>تعیین سیاست و راهبردهای مستجم و هماهنگ توسط ادارات ورزش و جوانان برای پیشگیری از استفاده نادرست از اماکن و تجهیزات ورزشی؛ طراحی برنامه های راهبردی در انجام وظایف سازمانی؛ تعهد حرفه ای مسئولان ادارات ورزش و جوانان برای انجام وظایف محوله</p>
<p>خصوصی سازی</p>	<p>خصوصی سازی در واگذاری اماکن ورزشی؛ حمایت از باشگاه های خصوصی</p>

پیامدها	مالی	جلوگیری از هدر رفت منابع مالی ادارات ورزش و جوانان؛ کاهش هزینه های ادارات ورزش و جوانان؛ مصرف بودجه ادارات ورزش و جوانان در بخش های نیازمند حمایت
	غیر مالی	دقت بیشتر ورزشکاران، مربیان و مدیران ورزشی برای رعایت نکات ایمنی در اماکن ورزشی؛ تلاش بیشتر مربیان، ورزشکاران و مدیران باشگاه های ورزشی نسبت به آگاهی از قوانین مسئولیت مدنی و حقوق ورزش؛ کاهش شمار پرونده های ادارات ورزش و جوانان در مراجع قضایی؛ بهبود عملکرد و افزایش اثربخشی ادارات ورزش و جوانان

در این پژوهش برای نشان دادن کدهای انتخابی و قابل فهم بودن آن‌ها بر اساس نتایج جدول (۴) لایه‌های تفکیک شده‌ای ارائه شد و در انتها مدل نهایی تحقیق ارائه گردید. مقوله‌های شرایط علی در این تحقیق شامل مفاهیم عدم رعایت استانداردها، و عدم رعایت قوانین و مقررات؛ مقوله‌های شرایط زمینه‌ای شامل مفاهیم عدم آگاهی، قصور در نظارت، ضعف مدیریت فنی، ضعف تامین منابع انسانی، و عدم بیمه مسئولیت؛ مقوله‌های عوامل مداخله گر شامل مفاهیم عوامل فردی، عوامل سازمانی، عوامل قانونی، و عوامل محیطی؛ مقوله های راهبردها شامل مفاهیم آموزش، اطلاع رسانی، تعیین دقیق شرح وظایف، اقدامات پیشگیرانه، و خصوصی سازی؛ و نشانگرهای پیامدها نیز شامل مفاهیم مالی و غیر مالی می‌باشند. در مرحله آخر یا کدگذاری انتخابی (گزینشی)، بر اساس یافته های حاصل از کدگذاری محوری، مرحله اصلی نظریه پردازی و ارائه مدل (شکل (۱)) انجام پذیرفت.

شکل ۱. کدگذاری گزینشی

بحث و نتیجه گیری

حوادث ورزشی جزء جدایی ناپذیر فعالیت‌های ورزشی می‌باشند که پرونده های حقوقی در این موارد، همواره گریبان‌گیر ادارات ورزش و جوانان است؛ لذا هدف از انجام پژوهش حاضر کاهش مسئولیت مدنی ادارات ورزش و جوانان در حوادث ورزشی بود. در این الگو کاهش مسئولیت مدنی ادارات ورزش و جوانان در حوادث ورزشی به عنوان مقوله‌ی محوری مورد بحث قرار گرفت که تحت تاثیر عوامل گوناگون مانند رعایت استانداردها؛ عدم

رعایت قوانین و مقررات؛ عوامل فردی؛ عوامل سازمانی؛ عوامل قانونی؛ عوامل محیطی؛ آگاهی؛ نظارت؛ مدیریت فنی؛ تامین منابع انسانی و بیمه مسئولیت قرار داشت. نتایج حاکی از آن بود که برای کاهش مسئولیت مدنی ادارات ورزش و جوانان در حوادث ورزشی نخست باید شرایط علی (شرایطی که به طور مستقیم بر پدیده اصلی اثر می گذارند) را مورد توجه قرار داد. نخستین مفهوم از شرایط علی عدم رعایت استانداردها است که شامل استفاده از وسایل و تجهیزات غیر استاندارد، عدم رعایت نکات ایمنی در استفاده از وسایل و تجهیزات و عدم رعایت استانداردهای بهره برداری توسط مستاجران می باشد؛ چنان که یکی از مشارکت کنندگان بیان می دارد «عدم استفاده از وسایل و تجهیزات استاندارد، عدم رعایت نکات ایمنی در استفاده از وسایل ورزشی و همچنین تغییر کاربری اماکن ورزشی با هدف سودجویی بیشتر توسط مستاجران تا حد زیادی می تواند در بروز حوادث ورزشی و ایجاد مسئولیت مدنی برای ادارات ورزش و جوانان موثر باشد»؛ چرا که تأسیس، تجهیز و اداره ورزشگاهها و سایر مراکز ورزشی در زمره وظایف وزارت ورزش و به تبع آن اداره ورزش و جوانان می باشد. بدیهی است در صورت عدم انجام وظیفه و بروز حادثه ورزشی ادارات ورزش و جوانان دارای مسئولیت مدنی خواهند بود. در همین راستا نتایج پژوهش حسینی و اسحاقی (۱۳۹۴) نشان داد که ایرادات لوازم ورزشی مهمترین وجه مسئولیت قائل شدن برای مدیران ورزشی است (۱۰)، که این امر با نتایج پژوهش رستمیان و همکاران (۱۳۹۱) تحت عنوان مسئولیت مدنی متصدیان اماکن ورزشی هم راستا بود (۲۲). نکته دیگری که در ارتباط با عدم رعایت استانداردها وجود دارد و موجب مسئولیت مدنی ادارات ورزش و جوانان می شود، حالتی است که این ادارات سالن ها و باشگاه های تحت مالکیت خود را به هیات ها اجاره می دهند و مستاجران سانس های مازاد خود را به صورت سانس آزاد به اشخاص حقیقی و یا سازمان ها و ادارات برای استفاده کارکنان آنان واگذار می کنند، که در این حالت غالباً هیچ مربی که بر فعالیت افراد نظارت، و ایمنی وسایل و تجهیزات را قبل از استفاده بررسی نماید وجود ندارد؛ در اینگونه موارد در صورت بروز حادثه، ادارات ورزش و جوانان دارای مسئولیت خواهند بود، چرا که وظیفه این ادارات نظارت بر اماکن ورزشی تحت مالکیت و مدیریت خود و تجهیز آنها است. در این باره یزدانیان (۱۳۹۳)، در پژوهش خود با عنوان طرح نظریه مسئولیت مدنی اشخاص حقوقی ناشی از افعال ارگان اداره کننده، به مطالعه تطبیقی در حقوق ایران و فرانسه پرداخته است، که نتایج این پژوهش نشان داد که اصل شخصی بودن مسئولیت تا حد زیادی تحت تاثیر سیاست های اقتصادی قرار گرفته است؛ بدین معنی که هر کس قدرت اقتصادی بیشتری دارد مستعد تحمل مسئولیت است، لذا در گذشته در خصوص اعمال اشخاص حقوقی، مسئولیت مدنی و کیفری بیشتر به مدیران بر می گشت. اما امروزه دکرین حقوقی به این سمت متمایل شده اند که اشخاص حقوقی را مسئول جبران خسارت ناشی از افعال ارگان اداره کننده بدانند؛ در واقع شخص حقوقی مسئول عمل ارگان اداره کننده ای است که به تعهد خود عمل نکرده است (۲۳). در ارتباط با مسئولیت مدنی ادارات ورزش و جوانان در حوادث ناشی از فعالیت ورزشی نیز در مصاحبه با کارشناس حقوقی اداره کل ورزش و جوانان صراحتاً بیان شد که در اکثر دعوی مطرح شده نیز قضات با اتکا بر نظر کارشناسان رسمی دادگستری در حوادث ورزشی و برای جبران خسارت از فرد آسیب دیده که در وضعیت اقتصادی مناسبی قرار نداشته است و با اتکا به دکرین حقوقی مبنی بر مسئول دانستن اشخاص حقوقی به جبران خسارت ناشی از عمل ارگان اداره کننده، حکم به محکومیت این اداره برای جبران خسارت از فرد زیان دیده بر حسب میزان تقصیر داده اند.

دومین مفهوم از شرایط علی عدم رعایت قوانین و مقررات می‌باشد که شامل عدم رعایت نظامات اداری و بازرسی توسط مسئولین ادارات ورزش و جوانان؛ قصور ادارات ورزش و جوان در پلمب باشگاه‌های فاقد مجوز و پروانه معتبر؛ عدم دقت مسئولین ادارات ورزش و جوانان در انعقاد قراردادها؛ قصور مسئولین فنی ادارات ورزش و جوانان در نظارت بر رعایت استانداردها در ساخت و ساز اماکن ورزشی و ایمنی وسایل و تجهیزات ورزشی؛ قصور مسئولین بازرسی در الزام مستاجرین اماکن ورزشی به بیمه مسئولیت نمودن سالن‌های مورد اجاره می‌باشد. در همین راستا نتایج پژوهش غلامی ترکسلویه و همکاران (۱۳۹۴) نشان می‌دهد که بین وقوع آسیب‌های ورزشی با ایمنی تأسیسات و ساخت‌وساز اماکن ورزشی و ایمنی تجهیزات و لوازم ورزشی رابطه معنادار معکوس وجود دارد و مسئولین باید در ساخت‌وساز مجموعه‌های ورزشی و تهیه تجهیزات ورزشی در صدد ارتقاء سطح ایمنی اماکن ورزشی باشند (۲۴). براساس تحقیقات انجام شده دیگر نیز استفاده از وسایل ورزشی نامرغوب و کیفیت نامناسب کفپوش سالن‌ها (۲۵)، ابزار و وسایل غیر استاندارد (۲۶)، و برخورد با موانع سخت (۲۷)، مهمترین دلایل بروز حوادث ورزشی هستند. در صورت بروز حوادث ناشی از فعالیت‌های ورزشی نیز ادارات ورزش و جوانان به عنوان شخص حقوقی متولی امر ورزش که وظیفه تأسیس و تجهیز و نظارت بر اماکن ورزشی را بر عهده داشته‌اند دارای مسئولیت مدنی خواهند بود. یکی دیگر از عواملی که باعث مسئولیت مدنی ادارات ورزش و جوانان در حوادث ورزشی می‌شود قصور مسئولین ادارات ورزش و جوانان در برخورد با متخلفین است. مطابق با قانون کلیه باشگاه‌های ورزشی برای شروع فعالیت در هر استان باید از اداره کل ورزش و جوانان استان مربوطه و کمیسیون ماده ۵ امور باشگاه‌ها مجوز تأسیس و بهره‌برداری اخذ نمایند و همواره قبل از انقضای تاریخ مجوز نسبت به تمدید آن اقدام نمایند. مطابق با ماده ۸ آیین نامه اجرایی قانون اجازه تأسیس باشگاه ورزشی و ورزشگاه توسط مردم و با نظارت دولت مصوب ۱۳۶۹، هر باشگاه ورزشی باید آیین نامه‌ای حاوی نحوه فعالیت، پذیرش اعضا، برنامه ریزی ورزشی، پرداخت حق عضویت و آرم انتخابی تنظیم و برای تصویب به ادارات ورزش و جوانان در استان مربوطه ارسال نماید. مطابق با تبصره ۱ ماده واحده قانون اجازه تأسیس باشگاه ورزشی توسط مردم و با نظارت دولت مصوب ۱۳۶۹، در صورت تخلف موسسان باشگاه‌های ورزشی از ضوابط و مقررات سازمان تربیت بدنی، سازمان می‌تواند پروانه فعالیت باشگاه‌ها و ورزشگاه‌ها را به صورت موقت یا دائم لغو نماید. بنابراین مسئولین امور باشگاه‌ها در ادارات ورزش و جوانان باید تمام موارد را مطابق با قانون بررسی نمایند و همچنین مسئولین بازرسی با نظارت‌های دقیق و به موقع و برخورد قاطع و قانونی با متخلفان مانع از بروز حوادث ورزشی و ایجاد مسئولیت مدنی برای ادارات ورزش و جوانان گردند.

در این پژوهش، عدم آگاهی؛ قصور در نظارت؛ ضعف مدیریت فنی؛ ضعف تأمین منابع انسانی و عدم بیمه مسئولیت به عنوان عوامل زمینه‌ای بیان شد. این عوامل هرچند به عنوان عوامل زمینه‌ای در نظر گرفته شده‌اند اما به صورت مستقیم در ایجاد مسئولیت مدنی برای ادارات ورزش و جوانان در حوادث ورزشی نقش دارند. از آنجایی که انجام فعالیت‌های ورزشی و وقوع حادثه ورزشی دو روی یک سکه هستند و تا حد زیادی غیرقابل اجتناب می‌باشند؛ آگاهی از قوانین و مقررات حقوقی با هدف اتخاذ تدابیر لازم برای اجتناب از وقوع حادثه یا برائت از مسئولیت در صورت وقوع حادثه برای اهالی ورزش ضرورت دارد (۲۸) و ادارات ورزش و جوانان به عنوان متولی ورزش در استان‌ها از این قاعده مستثنی نیستند. پژوهش‌های انجام شده در این زمینه نشان می‌دهد که میزان دانش حقوقی اهالی ورزش از جمله ورزشکاران، مربیان، مدیران و مسئولان ورزشی از مقررات حقوق ورزشی در حد

۱. قانون مربوطه مصوب سال ۱۳۶۹ و قبل از ادغام سازمان ملی جوانان با سازمان تربیت بدنی و تشکیل وزارت ورزش و جوانان می‌باشد. منظور از سازمان تربیت بدنی وزارت ورزش و جوانان و زیر مجموعه‌های آن در هر استان (ادارات کل ورزش و جوانان) می‌باشد.

مناسبی نیست (۳۲-۲۹). لذا آگاهی از قوانین حقوق ورزش که غالباً تحت تاثیر قوانین فرامرزی است برای شاغلین در حیطه ورزش یک ضرورت حرفه‌ای است (۳۳)؛ تا جایی که برخی از کشورها برای توسعه ورزش بومی در کشورشان برای دستیابی به اقتصاد پایدار در جهان، ورزش را نیازمند تصویب قوانین جهانی برای داوری در پرونده‌های حقوق ورزش دانسته‌اند و در تلاش برای یکسان کردن قوانین حقوقی می‌باشند (۳۴). نکته‌ای که در این زمینه وجود دارد این است که مدیران ورزشی و مسئولین ادارات ورزش و جوانان نه تنها خود باید از قوانین و مقررات حقوق ورزش آگاه باشند بلکه به سایر افراد فعال در حیطه‌ی ورزش نیز باید این آگاهی را انتقال دهند و علاوه بر این در زمینه‌ی تامین منابع انسانی و مدیریت فنی از افراد متخصص و با دانش فنی بالا بهره‌گیرند.

یکی دیگر از مفاهیم در مقوله‌ی شرایط زمینه‌ای قصور در نظارت است که شامل قصور مسئولین ادارات ورزش و جوانان در نظارت بر کلیه فعالیت‌های ورزشی، نحوه‌ی بهره‌برداری از اماکن ورزشی و ایمن بودن وسایل و تجهیزات در اماکن ورزشی تحت مدیریت و مالکیت اداره ورزش و جوانان می‌باشد که این امر زمینه‌ساز ایجاد حوادث ناشی از فعالیت‌های ورزشی می‌شود و تا زمانی که نظارت‌ها به صورت دوره‌ای، منظم و دقیق انجام نشود نمی‌توان به کاهش حوادث ورزشی و به تبع آن کاهش مسئولیت مدنی ادارات ورزش و جوانان در حوادث ورزشی امیدوار بود. در همین راستا نتایج تحقیق کارولا و کونایت (۲۰۰۶) و دونالدسن و همکاران (۲۰۰۸) نشان می‌دهند که مدیران و مربیان باید توجه ویژه‌ای به مقوله مدیریت خطر داشته باشند و برای نیل به این مقصود آنها باید برنامه منظمی برای بازرسی زمین‌ها و دیگر سطوح بازی قبل از استفاده شرکت کنندگان داشته باشند. همچنین باید به طور منظم تجهیزات و تاسیسات را برای پیدا کردن هر گونه خرابی و فرسودگی بازرسی کنند و با توسعه سیستم‌های مدیریت خطر در کاهش خطرهای آسیب‌های ورزشی و افزایش حضور علاقه‌مندان به شرکت در فعالیت‌های ورزشی مؤثر واقع شوند (۳۵، ۳۶) که تحقیقات صالح نیا و میرزایی (۱۳۹۳) و میراجاق و اکبری یزدی (۱۳۹۸) نیز با این تحقیقات همسو می‌باشند (۳۷-۳۸). در همین باب یکی از مصاحبه‌شوندگان بیان می‌دارد که «بازرسی‌ها باید به صورت دقیق انجام شود و مسئولین بازرسی نه تنها به صورت محسوس بلکه به صورت نامحسوس نیز باید بازرسی‌ها را انجام دهند». در عمل نیز در زمینه‌ی نظارت بر اماکن ورزشی با اشکالات بسیاری مواجه هستیم و آراء صادره از محاکم قضایی براساس نظریات کارشناسان رسمی دادگستری که غالباً به علت عدم نظارت کافی و وافی از سوی مسئولین ادارات ورزش و جوانان حکم به محکومیت این اداره در حوادث ورزشی و جبران خسارت برحسب میزان قصور داده‌اند، گواه این مدعاست. به گونه‌ای که یکی از مشارکت‌کنندگان که خود نیز از کارشناسان رسمی دادگستری در حوادث ورزشی است بیان می‌دارد مسئولیت ادارات ورزش و جوانان در حوادث ورزشی غالباً به دلیل عدم رعایت نظامات اداری و عدم نظارت صحیح مسئولین این اداره بر روند کار مجموعه‌های ورزشی تحت مالکیت و مدیریت خود است. به موجب قانون الحاق برخی مواد به قانون تنظیم بخشی از مقررات مالی دولت مصوب ۱۳۹۳ که صراحتاً در ماده ۵ این قانون بیان گردیده که به دستگاه‌های اجرایی که شامل کلیه وزارت خانه‌ها هم می‌شود اجازه داده می‌شود واحدهای خدماتی و مازاد ورزشی را از طریق مزایده به اشخاص صاحب صلاحیت و در شرایط مساوی با اولویت فدراسیون‌های ورزشی، رده‌های مقاومت بسیج و هیأت‌های ورزشی استانی و شهرستانی به صورت اجاره واگذار نماید. در ماده ۱۲ آئین‌نامه‌ی اجرایی این ماده (ماده ۵ اخیر الذکر) که با پیشنهاد وزارت امور اقتصادی و دارایی و سازمان مدیریت و برنامه ریزی کشور به تصویب هیأت وزیران

1. Carroll & Connaught

2. Donaldson

رسیده است بیان گردیده که نظارت بر کاربری، استانداردهای بهره‌برداری و خدمات رسانی و همچنین رعایت حقوق مصرف‌کنندگان بالاخص از حیث تعرفه‌های تعیین شده، به عنوان جزء لاینفک قرارداد اجاره بر عهده‌ی دستگاه‌های اجرایی واگذار کننده است. این ماده و آیین نامه اجرایی آن تأکیدی بیشتر بر وظیفه نظارتی ادارات ورزش و جوانان شهرستان و ادارات کل ورزش و جوانان استان می‌باشد که هر دو زیر مجموعه وزارت ورزش و جوانان هستند. در این راستا والتر و جامپیون (۱۹۹۲) به نقل از کاشف و بنیان (۱۳۹۳)، جلیلیان و رومیانی (۱۳۹۷)، سربازیان و همکاران (۲۰۱۷)، و کرایک (۲۰۱۵) نیز بیان می‌دارند که در دعاوی مسئولیت مدنی در ورزش، تقصیر پایه و اساس غالب دعاوی برای جبران خسارت است (۳۰، ۳۱، ۳۹، ۴۰). بنابراین می‌طلبید که نظارت‌ها توسط مسئولین ادارات ورزش و جوانان افزایش یابد و در انعقاد قرارداد بهره‌برداری و استفاده از سالن‌ها دقت و سخت‌گیری بیشتری صورت پذیرد و بدون ایمن‌سازی و وجود شرایط استاندارد اجازه استفاده به بهره‌برداران داده نشود و در صورت تخلف نیز با متخلفان برخورد قانونی صورت پذیرد.

مفهوم دیگر در مقوله‌ی شرایط زمینه‌ای که در ایجاد مسئولیت مدنی برای ادارات ورزش و جوانان در حوادث ورزشی نقش دارد، عدم بیمه مسئولیت مدنی است که هم شامل مسئولیت مدنی مدیران ادارات ورزش و جوانان و هم مسئولیت مدنی منتسب به اداره به عنوان شخصیت حقوقی و نهاد اداری و نظارتی ورزشی می‌باشد. مدیران ادارات ورزش و جوانان، هم خود و هم به نمایندگی از ادارات ورزش و جوانان، بیشترین مسئولیت‌ها را در فعالیت‌های ورزشی و به تبع آن در حوادث ورزشی بر عهده دارند. این مسئولیت نه تنها در قبال ورزشکاران است، بلکه ممکن است در قبال تماشاگران هم از این باب که اگر امکانات یا مکان ورزشی موجب ورود خسارت شود مسئول واقع شوند. ماده ۱۱ قانون مسئولیت مدنی هم در این زمینه مقرر می‌دارد: کارمندان دولت و شهرداری‌ها و موسسات وابسته به آنها که به مناسبت انجام وظیفه عمداً یا در نتیجه‌ی بی احتیاطی خسارتی به اشخاص وارد نمایند شخصاً مسئول جبران خسارت وارده می‌باشند ولی هرگاه خسارت وارده مستند به عمل آنان نبوده و مربوط به نقص وسایل ادارات و موسسات مزبور باشد در این صورت جبران خسارت بر عهده اداره یا موسسه مربوطه است. بنابراین بهترین راهکار برای کاهش حجم میزان مسئولیت مدنی برای ادارات ورزش و جوانان و مدیران این اداره بیمه نمودن مسئولیت مدنی خود در حوادث ورزشی و همچنین الزام مستأجران اماکن ورزشی به بیمه مسئولیت نمودن اماکن مورد اجاره است. در همین باب الماسی و انیسی (۱۳۹۵) در پژوهشی تحت عنوان مسئولیت مدنی و بیمه ورزشی، بیمه مسئولیت مدنی ورزشی و بیمه حوادث ورزشی را به عنوان مهمترین بیمه‌های ورزشی بیان نموده که مدیران برای مصونیت از مسئولیت‌های ناشی از حوادث ورزشی الزاماً باید خود و مجموعه تحت مدیریت خود را در برابر این حوادث بیمه نمایند (۲۸). البته این امر نیازمند حمایت دولت است. چرا که پورنقی و همکاران (۱۳۹۵) نیز در پژوهشی تطبیقی به مطالعه الگوهای مختلف بیمه ورزشی کشورهای منتخب و ایران پرداختند که نتایج این تحقیق نشان داد که بیمه در ورزش ایران نسبت به برخی از کشورها از جمله آمریکا، ژاپن رشد کمتری داشته است؛ بدین ترتیب برخلاف این کشورها، دولت در مورد بیمه در ورزش حمایت چندانی صورت نداده است و الگوی اجرایی مشخص و یکپارچه‌ای از طرف دولت در زمینه بیمه در ورزش وجود ندارد، همچنین حجم قوانین بیمه‌ای موجود در ورزش کشور بسیار کم است. بنابراین دولت به منظور کاهش مسئولیت مدنی ناشی از حوادث ورزشی که گریبان

گیر ادارات ورزش و جوانان می‌شود باید بیمه‌های های مسئولیت مدنی در ورزش را حمایت و مورد سیاست گذاری قراردهد (۴۱) که نتایج تحقیق بینگ فنگ (۲۰۰۹) نیز تأکید بر همین امر دارد (۴۲).

علاوه بر این عوامل مداخله‌گر هم به صورت مستقیم بر مسئولیت مدنی ادارات ورزش و جوانان در حوادث ورزشی نقش دارند و هم بر ارتباط بین عوامل علی و پدیده اصلی تاثیر می‌گذارند. بدیهی است که این تاثیر هم می‌تواند تسهیل کننده باشد و هم محدود کننده. عوامل مداخله‌گر در این الگو در ۴ بعد عوامل فردی؛ عوامل سازمانی؛ عوامل قانونی و عوامل محیطی مطرح شدند. به عنوان مثال میزان دانش مدیران ورزشی از مقررات حقوق ورزش در بعد عوامل فردی، میزان هماهنگی بین سازمان‌های ورزشی در بعد سازمانی، میزان رعایت قوانین و مقررات تعیین شده از سوی فدراسیون‌ها و هیئت‌ها در بعد عوامل قانونی و میزان رعایت نکات ایمنی در پروژه‌های ورزشی هم می‌توانند موجبات کاهش مسئولیت مدنی ادارات ورزش و جوانان را فراهم آورند و هم قادر خواهند بود باعث افزایش مسئولیت ادارات ورزش و جوانان در حوادث ورزشی شوند، بدین شکل که در صورت وجود شرایط مناسب در این زمینه‌ها، این عوامل در کاهش مسئولیت مدنی ادارات ورزش و جوانان در حوادث ورزشی نقش مثبت و تسهیل‌گری خواهند داشت و در صورت شرایط نامناسب و بی توجهی به این عوامل، تبدیل به عوامل محدود کننده و موجب افزایش مسئولیت ادارات ورزش و جوانان خواهند شد. در ارتباط با ناکافی بودن آگاهی مدیران و مسئولان در حیطه ورزش نتایج پژوهش میرصفیان (۱۳۹۶)، کاشف و بنیان (۱۳۹۳)، سینگ و سورجلال (۲۰۱۰)، و استار فسکی و ویت (۲۰۱۱) نشان دادند که آگاهی آنها از مسائل حقوق ورزش در حد مناسبی نیست (۳۲-۲۹). در ارتباط با ایمنی اماکن ورزشی نیز نتایج پژوهش غلامی ترکسلویه و همکاران (۱۳۹۴) نشان می‌دهد که بین وقوع آسیب‌های ورزشی با ایمنی تاسیسات و ساخت و ساز اماکن ورزشی و ایمنی تجهیزات و لوازم ورزشی رابطه معنادار معکوس وجود دارد (۲۴) و ایرادات لوازم ورزشی مهمترین وجه مسئولیت قائل شدن برای مدیران ورزشی است (۱۰) نتایج تحقیقات انجام شده در این زمینه و نتایج حاصل از مصاحبه‌ها نشان می‌دهد عوامل مداخله‌گر به صورت محدود کننده عمل نموده و باعث افزایش مسئولیت ادارات ورزش و جوانان در حوادث ناشی از فعالیت ورزشی شده‌اند. بنابراین برای کاهش مسئولیت مدنی ادارات در حوادث ناشی از فعالیت‌های ورزشی باید راهبردهایی در نظر گرفته شود.

البته همانگونه که مشاهده می‌شود کاهش مسئولیت مدنی ادارات ورزش و جوانان در حوادث ورزشی و تبدیل این ادارات به یک نهاد نظارتی اثربخش در امر ورزش، علاوه بر توجه به عوامل علی؛ زمینه‌ای و مداخله‌گر، منوط به توجه به آموزش؛ اطلاع رسانی؛ شفاف سازی شرح وظایف؛ اقدامات پیشگیرانه و خصوصی سازی است. بنابراین توجه به راهبردهای زیر ضروری به نظر می‌رسد:

در اساس نامه‌ی ادارات ورزش و جوانان شرح وظایف هر پست و مقام تعیین کننده و تایید کننده‌ی وظایف به صورت دقیق مشخص گردد. چرا که برای استخدام افراد متخصص و شایسته ابتدا باید شرایط احراز شغل و انتظارات شغلی، وظایف و مسئولیت‌ها مشخص شود و سپس با توجه به برنامه‌های استراتژیک سازمان استخدام نیروی انسانی صورت گیرد.

مسئولین امور آموزش و پژوهش ادارات ورزش و جوانان با برگزاری دوره‌های آموزشی؛ سمینارهای علمی و همایش‌هایی در زمینه حقوق ورزش و مسئولیت مدنی در ورزش، در جهت آگاهی بخشی به جامعه ورزش اعم از ورزشکاران، مربیان، داوران و مدیران باشگاه‌ها گام بردارند و از طرح‌های پژوهشی که در این زمینه انجام می‌شود حمایت‌های لازم را به عمل آورند؛ همچنین برای مسئولین حقوقی و بازرسی ادارات ورزش و جوانان میزگردهای تخصصی با هدف دانش افزایی و تبادل تجربیات برگزار نمایند.

مسئولین روابط عمومی ادارات ورزش و جوانان از طریق نصب پلاکارد و بلیوردهای تبلیغی در محیط‌های ورزشی و نمایش نکات مهم به صورت عکس و پوستر در سالن‌های ورزشی، مسئولیت مدنی در ورزش و حوادث ورزشی را برای استفاده کنندگان از این اماکن تبیین نمایند.

مسئولین توسعه امور ورزش ادارات ورزش و جوانان بسترها برای واگذاری اماکن ورزشی به بخش خصوصی را فراهم و از باشگاه‌های خصوصی حمایت نمایند. چرا که این بخش ظرفیت بالایی برای تعمیر، تجهیز و بهسازی اماکن ورزشی داراست و همین امر تا حدود زیادی باعث کاهش امکان وقوع حوادث ورزشی خواهد شد و هزینه‌های ادارات ورزش و جوانان در زمینه بهسازی اماکن ورزشی کاهش خواهد یافت. علاوه بر این در صورت وقوع حوادث ورزشی، بخش خصوصی تا حدود زیادی دارای مسئولیت مدنی خواهد بود.

مدیران کل ادارات ورزش و جوانان با بهره‌گیری از مشاوران با تجربه در امر مدیریت ورزش و با تعیین سیاست‌ها و راهبردهای منسجم و هماهنگ در جهت پیشگیری از استفاده‌ی نادرست از اماکن و تجهیزات ورزشی گام بردارند.

همانگونه که نتایج پژوهش نشان می‌دهد تحقق این راهبردها و کاهش مسئولیت مدنی ادارات ورزش و جوانان در حوادث ورزشی می‌تواند پیامدهای مالی و غیرمالی به همراه داشته باشد. از بعد مالی منجر به کاهش هزینه‌ها و صرفه جویی در بودجه سازمان خواهد شد و از بعد غیر مالی فواید بسیاری به همراه خواهد داشت که از مهمترین این فواید بهبود عملکرد و افزایش اثربخشی سازمان، و همچنین کاهش شمار پرونده‌های ادارات ورزش و جوانان در مراجع قضایی خواهد بود.

References

1. Hamer, M., Lavoie, K L., Bacon, S L. (2014). Taking up physical activity in later life and healthy ageing: The English longitudinal study of ageing. *British Journal of Sports Medicine*, 48(3), pp: 239-43.
2. Ghodsi, A M. Afsharkhan, J Atarod, Ahmad. (2014). Investigating the effective factors on the participation of female students of Bu Ali Sina University in sports activities. *Socio-psychological studies of women*, No 2, pp: 167-196. (Persian).
3. Navabakhsh, M. Kamal Javanmard. (2013). Sociological study of the function of sport on social cohesion in Iran in the eighties, a case study in Kerman, *Iranian Social Science Studies*, Vol 11, No 41, pp: 37-54.
4. Davis, B., Menard, S. (2013). Long term impact of youth sports participation on illegal behavior. *The Social Science Journal*, No50, pp: 34-44.
5. Rafael, B., Florentino, H., Enrique, M., Daniel, S. (2017). Sport participation and vigilance in children: Influence of different sport expertise. *Journal of Sport and Health Science*, Vol 7(4), pp: 497-504.

6. Mirmohammadi, SM. (2013). Qualitative analysis and analysis of the integration of government agencies: the integration of the National Youth Organization and the Physical Education Organization. *Management Research in Iran (Teacher of Humanities)*, Vol 17, No1, pp: 1-19. (Persian).
7. Aghaie nia, H. (2010), *Sport law*, 10 editions, Tehran, Mizan Publishing, pp: 14-22. (Persian).
8. Javan Jafari, A. Safari, S. (2015). Challenges of criminal law in the face of athlete violence in football. *Criminal Law Research*, No 9, pp: 57-81. (Persian).
9. Naderian Jahromi, M. (2011). *Ethics in Sport*. First Edition, Tehran, Publications of the Institute of Physical Education and Sports Sciences, pp: 133-138. (Persian)
10. Hosseini, SM. Eshaghi, E. (2015). Civil and criminal liability resulting from sports activities, *Bi-Quarterly Journal of Civil Law*, No 7, pp: 55-67. (Persian).
11. Yousefi Sadeghloo, A. Nasir, M. (2019). The basis of civil liability of athletes in relation to subjects of sporting rights, *journal of law and politics*, No 38, pp: 117-140.
12. Waldziński, C. Waldzińska, E. Durzyńska, A & et al. (2019). Trainers and sports club's civil liability for contestants' injuries caused during sports training or competition as regulated in the Polish legal system? *Baltic Journal of Health and Physical Activity*, Suppl (1), pp: 54-66.
13. Jalilian, F. Romanian, M. (2018). Civil liability in the sports community in Iranian case law. *Scientific-Legal Quarterly of Qanun Yar*, Vol 2, No 7, pp: 251-263. (Persian).
14. Bagheri, M. Adibi Mehr, M. Behnia Far, A. (2018). Responsibility resulting from sports operations from the perspective of civil law and Imami jurisprudence, *Journal of Jurisprudence and History of Civilization*, No 56, pp:96-117. (persian).
15. Sharifi, M. (2016). Criminal liability of legal entities in the penal system of Iran and France, *Bi-Quarterly Perspectives on Judicial Law*, No75-76, pp:81-116. (Persian).
16. Sharifi, M. Habibzadeh, MJ. Isaie Tafreshi, M. Farajiha, M. (2013). Transformation of criminal liability of legal entities in Iran, *Legal Journal of Justice*, No 82, pp:117-159. (Persian).
17. Mohseni, F. Ansari, R. (2019). The interaction of criminal liability and civil liability, *Legal Research Quarterly*, No 86, pp: 353-379. (Persian).
18. Ardebili, MA. (2013). *Public Criminal Law*, Volume 2, Thirty-second edition, Tehran, Mizan Publishing. (Persian).
19. Rezaei, Sh. (2017). Designing the revenue model of Iranian football clubs: with grounded theory approach. *Applied research in sports management*, Vol 3, No 23, pp: 101-116. (Persian).
20. Gholi poor Soute, R. Ismaili, MR. Honary, H. Ghorbani, HM. (2017). Develop a model for the development of knowledge management in the Ministry of Sports and Youth using data foundation theory. *Research in Educational Sports*, No 13, pp:193-214. (Persian).

21. Khastar, H. (2009). Provide a method for calculating the reliability of the coding step in research interviews. *Journal of Humanities Psychology*, No 58, pp: 161-174. (Persian).
22. Rostamian, A. Badini, H. Izanloo, M. (2012). *Civil Liability of Sports Facilities Operators*, Master Thesis, University of Tehran, Kish International Campus. (Persian).
23. Yazdanian, A. (2014). Drafting the Theory of Civil Liability Due to the Actions of the Governing Body, A Comparative Study of Iran and France, *Quarterly Journal of Private Law Studies*, Vol 44, No4, pp: 633-651. (Persian).
24. Gholami Tarksaloyeh, S. Mehdipoor, A. Tahereh, A. (2015). Assessing the safety and health status of multi-purpose sports halls and its relationship with the occurrence of sports injuries, *Applied research in sports management*, No 2(14), pp: 23-34. (Persian).
25. Gholami. S, Mehdipour. A, Azmsha. T. (2012). Assessment and identify the Amount and causes of sports injuries: A case study in Footstall players. *International Research Journal of Applied and Basic Sciences*, No 3(4), pp: 708-712.
26. Verhagen. E.A, Van Stralen. M.M, Van Mechelen. W. (2010). Behavior, the key factor for sports injury prevention *Sports Medicine*. No 40(11), pp: 899-906.
27. Ornon. G.D, Fritschy. J.L, Ziltener. J.M. (2011). Professional ice hockey injuries: a 4 years' prospective study, *British Journal of Sports Medicine*. No45(4), p: 366.
28. Almasi. N. Anisi, M. (2016). *Civil Liability and Sports Insurance*, Comparative Iranian and International Legal Research, Vol 9, No 34, pp: 27-52. (Persian).
29. Mirsafian, HR. (2017). Examining the knowledge of sports coaches about their legal duties towards athletes. *Research in Educational Sports*, No 13, pp: 111-134. (Persian).
30. Bonyan, A. Kashef, M. (2014). Differences in legal awareness and civil liability of male and female sports coaches in sporting events. *Applied Research in Sports Management*, Vol 4, No 8, pp: 90-79.
31. Singh, C., & Surujlal, J. (2010). Risk management practices of high school sport coaches and administrators. *South African Journal for Research in Sport, Physical Education and Recreation*, Vol 32(1), pp: 107-19.
32. Staurowsky, E.J., & Weight, E.A. (2011). Title IX literacy: what coaches don't know and need to find out. *Journal of Intercollegiate Sport*, No 4, pp: 190-209.
33. Shahbazi, A., Berelyan. P. (2018). Doping in international sports law and the position of the sports arbitration court in coordinating international practice in this field. *Strategic Studies in Sports and Youth*, Vol 17, No 39, pp: 153-168.
34. Bin, H., Lanjuan, L. (2019). The Important Role of Traditional Sports Culture in Promoting the Development of Sports Population. *5th International Conference on Education Technology, Management and Humanities Science (ETMHS 2019)*, pp: 469-73.
35. Carroll, M S., Connaught D P. (2006). Proper Maintenance of Athletic Fields and Legal Liability, *Journal of Physical Education, Recreation & Dance*, Vol 6, No3, pp: 50- 77.

36. Donaldson A, Borys D, Finch C, Middleton M. (2008). Developing an instrument to assess the Sports Injury Risk Management Systems (SIRMS) of community sports clubs. *Journal of Science and Medicine in Sport*, No 12(2), pp: 88- 97.
37. Saleh Nia, B. Mirzaei, M. (2014). Investigating the situation of risk management in indoor sports halls of Region 8 of Islamic Azad University, *Journal of Educational Management Research*, Vol 5, No 20, pp: 167-196. (Persian).
38. Ojagh, S A. Akbari Yazdi, H. (2019). Safety management in the 12,000-seat Liberty Hall, a failure analysis function, *Sports Management and Development*, Vol4, No20, pp: 106-125. (Persian).
39. Sarbazian, M. Sokhanvar.M, Rahimi Pordanjani, A. (2017). Principles of Civil Liability Arising from Bodily Injuries in Iranian and English Law, *Journal of Politics and Law*, Vol 10, No5, pp: 8-16.
40. Králík, M. (2015). Civil Liability of Sports Participants for Sports-Related Injuries in The Central Europe and in The Czech Republic, *The International Journal of Social Sciences and Humanities Invention*, Vol 2(1), pp: 1021-1047.
41. Pour Naghi, A. Farahani, A. Mahdavi Klishemi, Gh. (2016). Comparative study of different models of sports insurance in selected countries and Iran, *New Trends in Sport Management*, Vol4, No13, pp: 114-99. (Persian).
42. Bing-Feng, Y. (2009). Comparison of international sports insurance systems and enlightenment. *Journal of Wuhan Institute of Physical Education*, Vol 43, No9, pp: 34-40.

Providing a Qualitative Model for Reducing the Tort Law of Sports and Youth Organizations in Sport Incidents

Mehdi Salimi*¹, Fatemeh Naderian²

(Received: 2020/10/09; Accepted: 2020/03/07)

Abstract

Objective: This paper ~~aims aimed was~~ to ~~reduc~~ing the tort law of sports and youth ~~organizations offices~~ in incidents ~~that~~ occurred during sports activities.

Methodology: This research ~~is had~~conducted as a qualitative approach that was carried out by the Grounded Theory. The statistical population ~~includes included~~ professors of sports management who were ~~aware knowledgeable about of~~ sports law issues, official ~~judicial~~ experts ~~of justice~~ in sports events, ~~as well as and~~ the authorities of sports and youth ~~organizations offices in of~~ Isfahan ~~province~~. ~~To do so, the~~Sampling was ~~done~~ purposefully ~~sampling was implemented by using the~~ snowball method. ~~In this matter, the~~The obtained data were analyzed and then investigated using three stages of open, axial, and selective coding. In ~~the~~ three ~~stages of coding~~ stages, the main and sub-categories were identified and ~~connected related with to~~ each other.

Results: The ~~experimental~~ results showed that in tort law of sports and youth ~~organizations offices~~ in sports incidents, causal conditions include (non-compliance with standards, ~~and~~ non-compliance with laws and regulations), underlying conditions includeing (lack of awareness, negligence in supervision, poor technical management, poor human resources management, and ~~lack of~~ liability insurance), and ~~interfering intervening~~ conditions include (individual factors, organizational factors, legal factors, and environmental factors). ~~Also, and~~ to reduce the tort law of sports and youth ~~organizations offices~~, the strategies include (training, information, preventive measures, and privatization) ~~that and~~ the implementation of these strategies would result ~~in~~ many financial (~~such as cost reductions~~) ~~consequeenes~~ (such as ~~cost reductions~~) ~~as well as and~~ non-financial ~~consequeenes~~ (such as improving ~~the~~ performance and organizational effectiveness) ~~consequeenes~~.

Conclusion: ~~As such, it~~ It is ~~critical necessary~~ that the authorities of sports and youth organizations ~~should~~ launch some activities to reduce their tort law related to ~~the~~ sports events, by increasing awareness of the rules and regulations of sports law and informing ~~it to~~ others, increasing the supervision ~~on of~~ the sports facilities, infrastructure standardization, educating, and ~~taking~~ preventive measures

Keywords

Sports and Youth Organization, Sports Incidents, Sports Activities, Tort Law, Grounded Theory.

1. Assistant Professor, Sport Management Department, Sport Sciences Faculty, University of Isfahan, Isfahan, Iran. (Corresponding Author: Email: m.salimi@spr.ui.ac.ir ; Tel:)

2. M.S.C. In Sport Management, Sport Sciences Faculty, University of Isfahan, Isfahan, Iran